

Daniel Kitabı - Üç Numara

Çift Görme

Jeff Pippenger

2023-11-25

Şu anda Daniel Kitabı'nda Levililer yirmi altıncı bölümdeki "yedi kez" konusunu ele alıyoruz. Gözlerini kapatmayı seçenler için gizlidir, ama görmek isteyenler için oradadır. Daniel Kitabı'nın sekizinci bölümünün on üçüncü ayetinden başlayacağız.

Sonra bir kutsal varlığın konuştuğunu işittim; konuşan o belirli kutsal varlığa başka bir kutsal varlık şöyle dedi: “Sürekli sunu ve yıkıma yol açan isyanla ilgili görüm—hem Kutsal Yer’in hem de ordunun ayaklar altında çığnemek üzere verilmesi—ne zamana kadar sürecek?”
Daniel 8:13.

Ayet "sonra" sözcüğüyle başlar ve Daniel'in hemen önceki on ayette görmüş olduğu peygamberlik tarihine ilişkin görümden bir ayrım ortaya koyar. Bölümün birinci ve ikinci ayetleri, Daniel'in görümü aldığı yılı ve onu Ulai Nehri kıyısında aldığını belirtir. Üçüncü ayetten on ikinci ayete kadar, peygamberlik tarihine ilişkin görümü "görür". "Sonra" bir soru ve bir cevaptan oluşan göksel bir diyalogu "duyar". On beşinci ayette, az önce "gördüğü" peygamberlik tarihine ilişkin görümün neyi temsil ettiğini araştırmaya başlar. Üçüncü ayetten on ikinci ayete kadar Daniel'in "gördüğü" görüm ile "duyduğu" göksel diyalog arasındaki ayrımı fark etmek esastır; çünkü bunlar iki farklı görümdür.

Ama sizin gözleriniz ne mutlu ki görüyor; kulaklarınız ne mutlu ki işitiyor. Matta 13:16.

On üçüncü ayetteki soru, "Görüm ne kadar sürecek?"tir ve "görüm" olarak çevrilen sözcük, on altıncı ayette "görüm" olarak çevrilen sözcükten farklı bir İbranice sözcüktür.

Ve Ulai Irmağı'nın iki yakası arasından gelen bir adamın sesini işittim; seslendi ve şöyle dedi: “Cebrail, bu adama görümü açıkla.” Daniel 8:16.

İki farklı İbranice kelimeyi İngilizcedeki "vision" sözcüğüne çevirerek, Levililer 26'daki "yedi kez" "göz önünde saklı" hale geldi. Yalnızca yüzeyi kabaca taramakla yetinen Kutsal Kitap öğrencileri bu iki farklı İbranice kelimeyi aynı kelime olarak kabul eder, ancak bunu kendi tehlikeleri pahasına yaparlar.

Yüzeyde şöyle bir gezinmek pek yarar sağlamaz. Onu kavrayabilmek için düşünceli bir araştırma ve ciddi, zahmetli bir çalışma gerekir. Tanrı Sözünde, yüzeyin altında gizlenmiş değerli cevher damarlarına benzeyen gerçekler vardır. Altın ve gümüş için nasıl kazılıyorsa, bunlar için kazıldığında da gizli hazineler keşfedilir. Gerçeğin kanıtının bizzat Kutsal Yazıların içinde olduğundan emin olun. Bir ayet, diğer ayetlerin kilidini açan anahtardır. Zengin ve gizli anlam, Tanrı'nın Kutsal Ruhu tarafından açığa çıkarılarak Sözü anlayışımıza açık kılar: 'Sözlerinin açıklanması ışık saçar; saf olana anlayış verir.' Hristiyan Eğitiminin Temelleri, 390.

Bize, Tanrı'nın Sözü'nde "her gerçeğin bir önemi vardır" denir ve eğer sekizinci bölümde "görüm" olarak çevrilen iki farklı İbranice sözcük bulunduğu gerçeğini görmezden gelmeyi seçersek, kendi üzerimize Laodikya körlüğünü getirmekten biz sorumlu oluruz. Eski atasözü şöyledir: "Görmek istemeyenden daha kör kimse yoktur."

Kutsal Kitap, insanların bu yaşam için ya da gelecek yaşam için hazırlanabilmeleri için anlamları gereken bütün ilkeleri içerir. Ve bu ilkeleri herkes anlayabilir. Öğretisini takdir edecek bir ruha sahip olan hiç kimse, Kutsal Kitap'tan tek bir kısmını bile ondan yararlı bir düşünce kazanmadan okuyamaz. Ama Kutsal Kitap'ın en değerli öğretisi, ara sıra ya da kopuk bir çalışmayla elde edilemez. Onun büyük gerçekler sistemi, aceleci ya da dikkatsiz okurun fark edebileceği biçimde sunulmamıştır. Hazinesinin çoğu çok daha derinlerdedir ve yalnızca titiz araştırma ve kesintisiz çabayla elde edilebilir. Büyük bütünü oluşturan gerçekler araştırılıp toplanmalıdır, 'biraz burada, biraz da orada.' Yeşaya 28:10.

Böylece araştırılıp bir araya getirildiklerinde, birbirlerine kusursuzca uydukları görülecektir. Her Müjde, diğerlerinin tamamlayıcısıdır; her peygamberlik sözü bir başkasının açıklamasıdır; her gerçek, bir başka gerçeğin açılımıdır. Yahudi din düzeninin örnekleri Müjde ile açıklığa kavuşur. Tanrı sözünde her ilkenin bir yeri, her olgunun bir önemi vardır. Ve yapı, tasarımında da uygulanışında da bütünüyle yazarına tanıklık eder. Böyle bir yapıyı, Sonsuz Olan'ın zihninden başka hiçbir zihin tasarlayamaz ya da biçimlendiremezdi. Eğitim, 123.

"Görüm" sözcüğü Daniel kitabının sekizinci bölümünde on kez geçer, ancak bu on kullanım iki farklı İbranice sözcükten oluşur ve bu sözcüklerin anlamları aynı değildir. Eğer aynı anlama gelselerdi, Daniel bu on kullanımın her birinde yalnızca o sözcüklerden birini kullanırdı. Daniel iki sözcük kullandı; çünkü bu iki sözcüğün her birinin kendine özgü bir anlamı vardır: biri Daniel'in "gördüğü" bir görümü, diğeri ise "işittiği" bir görümü ifade eder. On üçüncü ayette "görüm" olarak çevrilen sözcük châzôn'dur ve "bir görünüm", ya da "bir görüm", "bir rüya" veya "bir kehanet" anlamına gelir. Tanımı ve Daniel'in kullanım biçimine dayanarak ben buna "peygamberlik tarihi görümü" diyorum.

Daniel kitabının sekizinci bölümünün birinci ayetinde Daniel, "bana bir görüm göründü" der; ikinci ayette ise iki kez "görümde gördüm" dediğini ifade eder. Sonra on üçüncü ayette, "görüm ne kadar sürecek" sorusu ortaya atılır. Bunların hepsi İbranice "châzôn" kelimesidir. Ardından on beşinci ayette, Daniel'in aynı kelimeyi kullandığı belki de en önemli yere geliriz; çünkü şöyle der: "ben"... "görümü görüp anlamını aradığımda". Daniel châzôn görümünü gördükten sonra, bunun ne anlama geldiğini anlamak istedi. Bu, Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman"ın bu bölümde gizlenmesi üzerinde büyük etkisi olan bir gerçektir.

O, on yedinci ve yirmi altıncı ayetlerde de châzôn sözcüğünü kullanır. Daniel kitabının sekizinci bölümünde "görüm" sözcüğü on kez geçer ve bu kullanımların yedisini châzôn sözcüğü oluşturur. Daniel, "görüm" olarak çevrilen diğer İbranice sözcüğü dört kez kullanır. Diğer İbranice sözcük mar'eh'tir ve "görünüş" anlamına gelir.

Daniel kitabının sekizinci bölümünde châzôn yedi kez, mar'eh ise dört kez geçer ve birlikte, İngilizce "vision" kelimesinin Daniel'in sekizinci bölümünde on kez geçmesini temsil ederler.

Yedi artı dört on birdir; çünkü Daniel'in mar'eh kelimesini kullandığı yerlerden birinde, kelime tanımına tam uygun biçimde çevrilmiştir; zira on beşinci ayette, Daniel peygamberlik tarihine ilişkin châzôn görümünün “anlamını aradığında”, onun “önünde duran” biri “bir adamın görünüşü gibiydi”. “Görünüş” kelimesi mar'eh'tir. Bu nedenle, Daniel sekizinci bölümde mar'eh'i dört kez kullanır ve bunlardan biri birincil tanımı olan “görünüş”le uyumlu olarak çevrilmiş, diğer üçü ise “vision” olarak çevrilmiştir.

Kral James İncilini çeviren erkeklere yönelik herhangi bir eleştiri ima etmiyorum. Ancak şu da not edilmelidir ki, on üçüncü ayette Kral James İncilindeki tek eklenmiş kelime (sacrifice) bulunur; ilham açıkça “metne ait değildir” der. İlham ayrıca, eklenen kelimenin “insan bilgeliğiyle eklenmiş olduğunu” bildirir. Aynı bölümde, iki farklı İbranice sözcük aynı İngilizce sözcük olarak çevrilmiştir. Bu iki sözcük arasındaki ayrımı ayırt etmenin neden zorunlu olduğu son derece önemlidir.

Ben, ben Daniel, görümü gördüğümde ve anlamını araştırdığımda, işte, karşımda bir adam görünümünde biri duruyordu. Ulai ırmağının kıyıları arasından bir adamın sesini duydum; şöyle seslendi: “Cebrail, bu adama görümü açıkla.” Daniel 8:15, 16.

Daniel, az önce "gördüğü" "châzôn görümünün" "anlamını aradığında", Mesih Cebrail'e, Daniel'in az önce "işittiği" "mar'eh görümünü" anlamasını "sağlamasını" bildirir. Daniel peygamberlik tarihine dair görümü anlamak istiyordu; ancak on üçüncü ayette (konuşan o belirli aziz) Palmoni olarak tanımlanan Mesih, Cebrail'e Daniel'in "châzôn görümünü" değil, "mar'eh görümünü" anlamasını sağlamasını emretti. On beşinci ve on altıncı ayetlerde Cebrail için belirtilen amaç, Daniel'in "mar'eh görümünü" anlamasını sağlamasıdır; bu, "görüm" diye çevrilen ve "görünüş" anlamına gelen kelimedir, Daniel'in anlamak istediği peygamberlik tarihinin görümü değildir. Cebrail'in görev tanımı fark edilmeden, Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman" apaçık ortada olduğu hâlde gizli kalır.

Yirmi altıncı ayette, "görüm" diye çevrilen iki İbranice sözcüğün her ikisi de yer alır ve bu ayet, Daniel'in "yedi vakit" hakkındaki tanıklığının gerçeğini ortaya çıkarmanın başlıca anahtarlarından biri hâline gelir.

Akşamla sabah hakkında anlatılan görüm gerçektir; bu yüzden bu görümü mühürle, çünkü çok sonraki günler içindir. Daniel 8:26.

Yirmi altıncı ayette, “akşam ve sabahların” görümü mar'eh görümüdür; “görünüş” anlamına gelir. Ancak “mühürlenecek” olan görüm, peygamberlik tarihine ait châzôn görümüdür. “Akşam ve sabahlar” ifadesi, iki görüm arasındaki farkı ortaya koyup tanımlayan şeydir. Bunu, Kutsal Kitap'ın ortaya çıkışındaki insan unsuruna dair başka bir örnekle yapar. İnsan unsuru, hem Kutsal Kitap'ın sözlerini kaydeden peygamberlerden hem de onu çevirenlerden oluşuyordu. Kutsal Kitap, Mesih'te olduğu gibi, tanrısallık ve insanlığın bir birleşimini temsil eder. Bu insanlık, tarih boyunca, günah işledikten sonraki Âdem'den Kutsal Kitap'ı kaydeden ve çevirenlere kadar sürüp geldi. Mesih de Kutsal Kitap da Tanrı'nın Sözüdür ve Tanrı'nın Sözü saftır; çünkü bu birleşimdeki tanrısallık, bedende var olan her türlü sınırlamayı daima aşmış ve üstün gelmiştir.

İsa Mesih'in kulu Pavlus: elçi olmaya çağrılmış, Tanrı'nın Müjdesi için ayrılmıştır; (bunu Tanrı Kutsal Yazılar'da peygamberleri aracılığıyla önceden vaat etmişti.) Bu Müjde, Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le ilgilidir; O, bedene göre Davut'un soyundan doğmuştur. Romalılar 1:1-3.

"Akşam ve sabah" ifadesi Tanrı'nın Sözünde tekrar tekrar bulunur ve her zaman "akşam ve sabah" olarak çevrilir; yirmi altıncı ayette olduğu gibi ve Yaratılış'taki yaratılış öyküsünde de sık sık "ve akşam oldu, sabah oldu..." diye belirtildiği gibi. Aslında — ve her gerçeğin bir etkisi vardır (ve bu gerçeği anlamak esastır) — Kutsal Kitap'ta "akşam ve sabah" ifadesinin "akşam ve sabah" olarak çevrilmediği tek yer (yirmi altıncı ayette olduğu gibi) Daniel sekizinci bölümün on dördüncü ayetidir. Orada, ve yalnızca orada, Tanrı'nın Sözünde "akşam ve sabah" ifadesi basitçe "günler" olarak çevrilmiştir.

Ve bana şöyle dedi: İki bin üç yüz gün; sonra kutsal yer arındırılacak. Daniel 8:14.

On iki ayet sonra, Daniel'in aynı bölümünde, İbranice "akşam ve sabah" ifadesi her zamanki gibi çevrilmiştir; fakat Adventizmin merkezi sütunu ve temeli olan ayette, bu ifade basitçe "günler" olarak çevrilmiştir. Kral James İncili'nin çevirmenlerini bu kadar bariz bir çelişki yapmaya hangi etki neden oldu? Yirmi altıncı ayetteki ifadeyi, Kutsal Kitap'ın geri kalanındaki ifadenin diğer tüm kullanımlarıyla uyumlu biçimde çevirmişlerdi. Fakat yirmi altıncı ayetten on iki ayet önce, on dördüncü ayette, insanî yanları on üçüncü ayetteki sorunun cevabına özel bir önem atfetti. Ve on üçüncü ayetteki soru, Kutsal Kitap'a eklenmemesi gereken tek kelimeyi (kurban) içeriyordu. Tanrı, on dördüncü ayetin çok derin ve ayırt edici bir biçimde öne çıkmasını istedi. Böyle yapmakla, Cebrail'e Daniel'in anlamasını sağlaması emredilen şeyin ne olduğunu da belirledi.

On altıncı ayette, Daniel peygamberlik tarihine ilişkin châzôn görümünü anlamaya çalışıyor olmasına rağmen, İsa Gabriel'e Daniel'e mar'eh görümünü kavratmasını emretti. Yirmi altıncı ayet, "bildirilen akşamlar ve sabahlar görümü"nü "gerçek" olduğunu söyler. châzôn görümü peygamberlik niteliğinde "görülen" bir şeydi; ama mar'eh görümü "bildirilmişti", çünkü sözle aktarılmıştı. Bu, Palmoni'nin "iki bin üç yüz akşam ve sabaha kadar; sonra kutsal yer arındırılacak" dediği on dördüncü ayette sözle ifade edilmişti. Yirmi altıncı ayet "akşamlar ve sabahlar" ifadesini kullanır; böylece bunun "söylenmiş" olan görüm olduğunu belirtir ve Daniel'in sekizinci bölümündeki iki görüm arasındaki ayrımı ortaya koyar. Daniel'in "gördüğü" ve anlamak istediği peygamberlik tarihine ilişkin görüm, Daniel'in "işittiği" "söylenmiş" görümden farklıydı. Dahası, Daniel'in "işittiği" görüm, Gabriel'in Daniel'e anlayış vermesi gereken görüm idi.

Kutsal Kitap'ın oluşumuna katılan insanlık, Daniel kitabının sekizinci bölümünde "görüm" sözcüğünü on kez kaydetti ve böyle yapmakla "görülen" bir görüm ile "işitilen" bir görüm arasındaki ayrımı gizledi. Böylece, Mesih'in amacının Daniel'in "gördüğü" görümden ziyade "işittiği" görümü anlaması olduğuna işaret eden vurguyu da gölgeledi. Şimdi, görevini yerine getirmek için Gabriel'in ne yaptığını ele alabiliriz.

Bunun üzerine durduğum yere yaklaştı; yanına geldiğinde korktum ve yüzüstü yere kapandım. Ama bana dedi ki: "Anla, ey insanoğlu; çünkü görüm son zaman içindir." O benimle konuşurken, yüzüm yere dönük, derin bir uyku içindeydim; ama bana dokundu ve beni

doğrulttu. Ve dedi: “İşte, gazabın sonlarında neler olacağını sana bildireceğim; çünkü belirlenen zamanda son olacaktır.” Daniel 8:17-19.

Gabriel şimdi, gerçek olan iki bin üç yüz akşam ve sabah görünümünü Daniel’in anlamasını sağlama işine başlıyor. Önce ona, peygamberlik tarihine ilişkin görünümün, yani châzôn görünümünün, "sonun zamanı"nda olacağını bildirir. Sonra, Daniel peygamberlik uykusundaiken, Gabriel Daniel’e dokundu ve onu ayağa kaldırdı. Ona, "Sana bildireceğim," der.

İşte Palmoni’nin (Mesih) Gabriel’e yapmasını söylediği şey de budur; şöyle demişti: “Gabriel, bu adama akşamlar ve sabahların mar’eh görünümünü anlamasını sağla.” Gabriel, Daniel’e “gazabın en sonunda neler olacağını” bildireceğini söyler. İşte orada! Levililer 26’daki “yedi kez” orada! Bu, peygamberlerin buna tanıklık etmeleri ve yazılarında kullanmaları için Gabriel’in onları defalarca yönlendirdiği bizzat o peygamberlik tekniğiyle gizlenmiştir! O teknik ise “satır üzerine satır, biraz burada ve biraz da orada”dır.

Uriah Smith’in "Daniel ve Vahiy Üzerine Düşünceler" adlı kitabında (ki tüm Adventistler, hatta komşuları bile buna aşina olmalı), Smith, Daniel kitabının sekizinci bölümünün 17-19. ayetleri üzerine yorum yapar:

Belirlenen zamanda sonun geleceğini ve gazap döneminin en sonunda neler olacağını ona bildireceğini belirten genel bir ifadeyle, görünümün yorumuna başlar. Gazabın bir zaman dönemini kapsadığı anlaşılmalıdır. Hangi zaman? Tanrı, İsrail halkına, kötülükleri yüzünden gazabını üzerlerine dökceğini bildirdi; ve böylece ‘İsrail’in kutsala saygısız, kötü prensi’ hakkında şu buyruğu verdi: ‘Alın bağını kaldır, tacı çıkar... Onu devireceğim, devireceğim, devireceğim; ve bir daha olmayacak, ta ki hak sahibi gelince; ve onu ona vereceğim.’ Hezekiel 21:25-27, 31.

İşte Tanrı’nın antlaşma halkına karşı gazabının dönemi; kutsal yerin ve ordunun ayaklar altına alınacağı dönem. İsrail Babil krallığının egemenliği altına girdiğinde, diyadem kaldırıldı ve taç da alındı. Bu saltanat, Medler ve Persler tarafından, sonra Yunanlılar tarafından, sonra da Romalılar tarafından yine devrildi; bu da peygamberin bu sözü üç kez tekrarlamasıyla örtüşür. Yahudiler ise, Mesih’i reddettikten sonra kısa sürede yeryüzünün dört bir yanına dağıldılar; ve ruhsal İsrail, bedensel soyun yerini aldı; ama onlar dünyevi güçlere tabidir ve Davut’un tahtı yeniden kuruluncaya kadar—onun meşru varisi, Mesih, Esenlik Önderi gelinceye kadar—böyle kalacaktır; sonra taht ona verilecektir. O zaman gazap sona ermiş olacaktır. Bu dönemin en sonunda nelerin olacağını melek şimdi Daniel’e bildirecektir. Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 201, 202.

Smith’in tanımladığı “gazap”, MÖ 677’de Asurlular Manasseh’i Babil’e götürdüğünde başladı. Ne var ki Smith, MÖ 586’daki Zedekiah’ın devrilmesini on dokuzuncu ayetteki “gazap” döneminin başlangıç noktası olarak belirliyor. Smith, ayetin “gazabın nihai bitişi” dediğinde bunun ne anlama geldiğini hiç ele almıyor. Konuyu yalnızca “gazap” olarak ele alıyor; oysa “gazabın nihai bitişi” varsa, dilbilgisi ve mantık en azından “gazabın ilk bitişi”nin de olması gerektiğini gerektirir. Smith, yetmiş yıllık esaretin MÖ 606’da Nebuchadnezzar’ın Jehoiakim’e yönelik ilk saldırısıyla başladığını biliyordu; fakat “gazap” döneminin başlangıcını, son Yahuda kralı Zedekiah’a karşı

gerçekleştirilen Nebuchadnezzar'ın üçüncü saldırısı olarak belirlendi.

“Onun [Daniel'in] ilk yaşamına dair, başka herhangi bir peygamber hakkında kaydedilenden daha ayrıntılı bir anlatıma sahip olmamıza rağmen, kraliyet soyundan, muhtemelen o tarihte oldukça çoğalmış bulunan Davut hanesinden olduğu dışında, doğumu ve soyu bütünüyle belirsizlik içinde bırakılmıştır. O, ilk kez, Babil kralı Nebukadnetsar'ın birinci yılında, MÖ 606'da, yetmiş yıllık esaretin başlangıcında, Yahuda'nın soylu tutsaklarından biri olarak karşımıza çıkar. Yeremya ve Habakkuk henüz peygamberlikte bulunuyorlardı. Hezekiel kısa süre sonra, Obadya ise biraz daha sonra başladı; ancak bunların her ikisi de, Daniel'in uzun ve parlak yaşam çizgisinin sona erişinden yıllar önce görevlerini tamamladılar. Onun ardından yalnızca üç peygamber geldi: MÖ 520–518 yıllarında kısa bir süre aynı zamanda peygamberlik görevini icra eden Hagay ve Zekeriya ile, MÖ 397 dolaylarında kısa bir dönem etkin olan Eski Ahit peygamberlerinin sonuncusu Malaki.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

Smith, on dokuzuncu ayetteki “gazap”ı bir zaman dönemi olarak doğru biçimde saptadı. Bu dönemi, Daniel sekizinci bölüm on üçüncü ayetle uyumlu olarak, kutsal yerin ve ordunun çığnemesi diye saptadı ve bitiş noktasını 22 Ekim 1844 olarak doğru biçimde belirlendi.

Smith kısmen haklıydı; ancak peygamberlik yorumlarında kendine özgü olan şeyi yaparak gerçeği kaçırdı. Tarihin, peygamberlik sözüne ilişkin yorumunu yönlendirmesine izin verdi; oysa peygamberlik sözünün, tarih anlayışını yönlendirmesine izin vermeliydi. Kutsal Kitap'ın peygamberlik tarihini tanımlamasına izin verirsek, tarihe yaklaşmak için doğru bilgiye sahip oluruz.

Kutsal Kitap şunu öğretir: İnsan kime yenilirse, onun kulu olur.

Onlara özgürlük vaat ederlerken, kendileri çürümenin köleleridir; çünkü kişi kim tarafından yenilirse, ona köle olur. 2. Petrus 2:19.

MÖ 677'de Manaşşe Babil'e esir olarak götürüldü. Orada Yahuda yenilgiye uğratılıp esaret altına alındı. Bayan White'ın doğru olduğunu onayladığı 1843 ve 1850 tablolarının her ikisinde de gösterilen başlangıç noktası budur. Smith, Daniel kitabının sekizinci bölümünün on üçüncü ayetindeki ayaklar altına alınmayı Yahuda'nın son kralı Sidkiya ile başlatır. Oysa Sidkiya, aşamalı bir yargının başlangıcı değil, sonuydu. Bayan White, Manaşşe'nin Babil'deki esaretinin ileride olacakların bir peşinatı olduğunu belirtir. Peşinat, ardından başka ödemeleri olan bir satın almanın başlangıcını işaret eder.

Sadakatle peygamberler uyarılarını ve öğütlerini sürdürdüler; korkusuzca Manaşşe'ye ve halkına konuştular; fakat mesajlar hor görüldü; yoldan sapan Yahuda kulak asmadı. Halk tövbesizliğe devam ederse başlarına geleceklerin bir ön belirtisi olarak, Rab krallarının Asurlu askerlerden oluşan bir müfreze tarafından tutsak edilmesine izin verdi; onlar onu ‘zincirlerle bağlayıp Babil'e göturdüler’, burası geçici başkentleriydi. Bu sıkıntı kralın aklını başına getirdi; ‘Tanrısı Rab’be yalvardı ve atalarının Tanrısı'nın önünde kendini çok alçalttı ve O'na dua etti; Rab da onun duasını kabul etti, yakarışını işitti ve onu yeniden Yeruşalim'e, krallığına geri getirdi. O zaman Manaşşe Rab'bin Tanrı olduğunu bildi.’ 2. Tarihler 33:11-13. Ne var ki bu tövbe, dikkat çekici olsa da, krallığı yıllar süren putperest uygulamaların yozlaştırıcı

etkisinden kurtarmak için çok geç gelmişti. Birçoğu sendeleyip düştü, bir daha asla ayağa kalkmamak üzere. Peygamberler ve Krallar, 382.

Manasseh, "yedi vakit" in "laneti" ni başlatan "peşinat" ı işaretledi; bu, son "gazap" tı; çünkü ilk "gazap", kuzey krallığı MÖ 723'te sürgüne götürüldüğünde zaten başlamıştı. Ardından, Daniel'in sürgüne götürüldüğü Jehoiakim'in devrilişi sırasında, Jeremiah'ın belirttiği yetmiş yıllık esaret MÖ 606'da başladı. Jehoiakim'den iki kral sonra, Yeruşalim yıkıldı ve son Yahuda kralı Zedekiah, oğullarının gözleri önünde öldürüldüğünü izledi; ardından gözleri oyuldu ve Babil'e tutsak olarak götürüldü.

Smith, tüm aşamalı yargıyı Zedekiah'a attı ve varsayımı için kanıt metni olarak Zedekiah'ın hükmünü kullandı. "Kötü ve kutsala saygısız prens" olan Zedekiah'ın hükmü, Yahuda'nın tacının, Mesih bir krallık kurmaya gelinceye kadar kaldırılacağını belirtiyordu. Smith şöyle dedi: "Onlar dünyevi güçlerin egemenliği altındadır ve Davut'un tahtı yeniden kurulana kadar da öyle kalacaklar - ta ki onun meşru mirasçısı, Mesih, Barış Prensi gelinceye kadar; o zaman ona verilecektir." 22 Ekim 1844'te, Daniel kitabının yedinci bölümünün on üçüncü ve on dördüncü ayetlerinin yerine gelmesi uyarınca, İnsanoğlu olarak temsil edilen Mesih, bir krallık almak üzere Baba'nın huzuruna geldi.

Gece görümlerinde gördüm; ve işte, insanoğluna benzeyen biri göklerin bulutlarıyla geldi ve Günlerin Eskisi'ne geldi; onu O'nun önüne yaklaştırdılar. Ona egemenlik, yücelik ve bir krallık verildi; bütün halklar, uluslar ve diller ona hizmet etsin diye. Onun egemenliği, geçmeyecek olan sonsuz bir egemenliktir; onun krallığı da yıkılmayacak olandır. Daniel 7:13, 14.

Kardeş White, Daniel kitabının yedinci bölümünün 13. ve 14. ayetlerinin 22 Ekim 1844'te yerine geldiğini doğrular.

"Mesih'in, mabedin arındırılması için başkâhinimiz olarak En Kutsal Yer'e gelişi, Daniel 8:14'te gözler önüne serilen; İnsanoğlu'nun, Daniel 7:13'te sunulduğu üzere, Günlerin Eskisi'nin huzuruna gelişi; ve Malaki tarafından önceden bildirilen Rab'bin kendi tapınağına gelişi, aynı olayın tasvirleridir; ve bu, Matta 25'teki on kız benzetmesinde Mesih'in anlattığı damadın düğüne gelişiyle de temsil edilmektedir." The Great Controversy, 426.

Smith, "gazabın sonu" nun temel unsurunu ele almadı. Manaşşe döneminde Yahuda'nın yenildiğini ve Zedekya'dan iki kral önce başlayan esaretin, Zedekya kendi akıbetiyle karşılaşmadan önce Yahuda'nın zaten Babil'in boyunduruğu altına girdiğini ortaya koyan Kutsal Kitap ilkesini görmezden geldi. Bu bariz atlamalara rağmen yine de şöyle dedi: "İşte burada Tanrı'nın antlaşma halkına karşı gazabının dönemi vardır; kutsal yer ile ordunun ayaklar altında çiğneneceği dönem." Dolayısıyla "Tanrı'nın gazabının dönemi" ni Daniel 8:13'teki "ne kadar" sorusuyla doğrudan ilişkilendirir. Cevap ise 14. ayette, 22 Ekim 1844'e kadardı.

Babil esaretine dağılma, MÖ 677'de başlayan ve 1844'e kadar devam eden aşamalı bir tarihsel süreçti. Bu dönem iki bin beş yüz yirmi yıla tekabül eder; bu da elbette Levililer 26'daki "yedi kez" dir. Bu zaman diliminin 22 Ekim 1844'te sona ermesi, Daniel'e "iki bin üç yüz akşam ve sabah" ın mar'eh görünümüne ikinci bir tanık sağladı.

Gabriel'e, Daniel'in o görümü anlamasını sağlama görevi verildi ve Gabriel'in yaptığı, 22 Ekim 1844'ün bitiş tarihine ikinci bir tanık sağlamaktı. Yalnızca her iki zaman peygamberliğinin de gerçekleşme tarihini saptamak üzere ikinci bir tanık sağlamakla kalmadı; Smith'in doğru biçimde belirttiği gibi, 1844'e ikinci tanıkla bağlantılı zaman dilimi, on üçüncü ayette kutsal yerin ve ordunun ayaklar altına alınacağı dönem olarak tanımlanmıştı. On üçüncü ayetteki soru şudur: "Günlük kurban ve yıkıma yol açan suçla ilgili görüş, hem kutsal yerin hem de ordunun ayaklar altına verilmesine kadar ne kadar sürecek?" Bu zaman dilimi, Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman"dı.

Smith'in görmediği ya da belirtmekten kaçındığı şey, on dokuzuncu ayetteki "gazap"ın, o gazabın "nihai sonu" olduğuydu. Eğer bir "son" varsa bir "ilk" de vardır ve Daniel, "ilk gazap"ın ne zaman sona erdiğini on birinci bölümde tespit eder. O, Karanlık Çağlar sırasında hüküm süren papalığı belirlemede ve papalığın gazap tamamlanana ya da sona erene kadar başarılı olacağını belirtmektedir.

Ve kral dilediğini yapacak; kendini yüceltecek ve kendini her tanrının üzerine çıkaracak, tanrıların Tanrısı'na karşı şaşılabilir sözler söyleyecek; gazap tamamlanıncaya dek başarılı olacak; çünkü belirlenen şey yapılacaktır. Daniel 11:36.

Otuz altıncı ayetin, Elçi Pavlus'un Selaniklilere yazdığı ikinci mektubunda farklı sözlerle aktardığı ayet olduğu yaygın olarak kabul edilir.

Hiç kimse sizi hiçbir şekilde aldatmasın; çünkü o gün, önce bir dinden dönme gerçekleşmeden ve günah adamı, mahvoluşun oğlu ortaya çıkmadan gelmeyecektir. O, Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeye karşı gelir ve kendini hepsinden üstün tutar; öyle ki, Tanrı'nın tapınağında Tanrıymış gibi oturur, kendisinin Tanrı olduğunu gösterir. 2. Selanikliler 2:3, 4.

Pavlus'un "günah adamı" ve aynı zamanda "mahvoluşun oğlu" olan, "Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeye karşı duran ve kendini bunların hepsinin üstüne yücelten" kişisi, "kendi isteğine göre davranacak; kendini yüceltecek ve kendini her tanrının üstünde büyük kılacak" olan "kral"dır. Her iki pasaj da Roma Papası'na atıfta bulunur. Daniel, Papa'nın "gazap tamamlanıncaya" kadar başarılı olacağını yazar; bu, "ileri doğru itmek" anlamına gelir. Otuz altıncı ayetteki gazap "kararlaştırılmıştı." "Kararlaştırılmış" sözcüğü "yaralamak" anlamına gelir.

Papalık 1798'de "ölümcül yarasını" aldı ve o noktada "ilk gazap" tamamlandı ya da sona erdi. "Accomplish" kelimesi sona ermek ya da durmak anlamına gelir. Sekizinci bölümün on dokuzuncu ayetinde "gazabın" sonu, kutsal yer ile ordunun çöğeneceği dönemin sonunu belirledi. Bu 1844'te sona erdi, ancak "ilk" gazap 1798'de son buldu.

"Son gazap" 1844'te sona erdi; Asurluların MÖ 677'de Kral Manasseh'i Babil'e götürmesinden iki bin beş yüz yirmi yıl sonra. "İlk" gazap 1798'de sona erdi; Asurluların MÖ 723'te İsrail'in kuzey krallığını köleliğe götürmesinden iki bin beş yüz yirmi yıl sonra.

Daniel kitabındaki gizli "yedi vakit" hakkında söylenecek daha çok şey var ve bunu bir sonraki makalemizde ele alacağız.

'Ve Laodikyalıların kilisesinin meleşine yaz: Âmin olan, sadık ve gerçek Tanık, Tanrı'nın yaratılışının başlangıcı şöyle diyor: İşlerini biliyorum; ne soğuksun ne sıcaksın. Keşke soğuk ya da sıcak olsaydın. Bu yüzden ılık olduğun ve ne soğuk ne de sıcak olduğun için seni ağzımdan kusacağım. Çünkü, zenginim, zenginleştin ve hiçbir şeye ihtiyacım yok diyorsun; oysa sefil, acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunı bilmiyorsun.'

Rab burada, halkı uyarmaları için çağırıldığı din görevlilerinin halkına iletmeleri gereken mesajın bir barış ve güvenlik mesajı olmadığını bize gösteriyor. Bu mesaj yalnızca teorik değil, her yönüyle pratiktir. Laodikyalılara yönelik mesajda Tanrı'nın halkı benliğe dayalı bir güvenlik içinde bulunuyor olarak tasvir edilir. Üstün bir ruhsal düzeyde bulduklarına inanarak rahat içindedirler. 'Çünkü, Zenginim, servetim arttı ve hiçbir şeye ihtiyacım yok diyorsun; ve sefil, acınacak halde, yoksul, kör ve çıplak olduğunı bilmiyorsun.'

"İnsan zihnine, bütünüyle yanlış oldukları halde doğru olduklarına duyulan güvenden daha büyük bir aldatma gelebilir mi! Gerçek Tanık'ın mesajı, Tanrı'nın halkını üzücü bir aldanış içinde bulur; yine de bu aldanışta samimidirler. Durumlarının Tanrı'nın gözünde acınacak bir halde olduğunı bilmiyorlar. Hitap edilenler kendilerini yüce bir ruhsal durumda oldukları düşüncesiyle pohpohlarlarken, Gerçek Tanık'ın mesajı, onların gerçek durumlarının ruhsal körlük, yoksulluk ve perişanlık olduğunı sarsıcı bir kınamayla ortaya koyarak güven duygularını yıkar. Bu kadar keskin ve sert olan tanıklık bir hata olamaz; çünkü konuşan Gerçek Tanık'tır ve O'nun tanıklığı mutlaka doğrudur." Tanıklıklar, cilt 3, 252.